

***Wat er kan gebeuren, als we niet
tijdig flink ongehoorzaam worden!***

© 2010 Uitgeverij Die Esbron en Beth Wheter.

Alle rechten voorbehouden.

Niets van deze parabel mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor eigen gebruik is een enkele print op papier toegestaan!

HET POSTULAAT

Alle vijf zijn ze terug. Onwennig, alsof ze in deze samenstelling pas voor de eerste keer aan de ronde tafel zitten, kijken ze elkaar aan. Niemand zegt wat. *'Tets'* heeft hen ongevraagd hier neergezet. Dit zijn ze niet gewend. En evenmin, dat ze over een onderwerp moeten gaan praten dat ze niet zelf op de agenda hebben gezet. Het is bovendien het enige agenda-punt; en ook dit is ongewoon. Onthutsend ongewoon. Verder zijn ze vele jaren na hun dood op aarde nu onstoffelijk. Aan de laatste toestand zijn ze weliswaar al een poosje gewend, maar wel op een andere plek. Hier ervaren ze het alle vijf als surrealistisch.

Heel vroeger, in hun stoffelijke tijd, was het allemaal anders. Elke maand kwamen ze hier bijeen om over allerlei onderwerpen te praten. Dit waren stevast belangrijke onderwerpen, die alleen zij op de agenda mochten plaatsen. De Raad van Vijf noemden ze zich. De functionele samenstelling van de Raad was altijd dezelfde. Alleen de persoonlijke samenstelling veranderde af en toe. Niemand had het eeuwige leven, al vonden ze dat dit op hun niveau van macht en aanzien eigenlijk wel zo had moeten zijn.

Als Raad hadden hun besluiten formeel de status van advies. Maar in de praktijk was elk advies zo dwingend, dat het moeiteloos de status van decreet haalde. In de wereld gebeurde daardoor altijd alles wat zij wilden. Hoe ze dat gedaan kregen, wisten alleen zij. Niemand anders had weet van hun bestaan. Elk nieuw Raadslid werd steeds unaniem door de anderen gekozen. Na in het diepste geheim door hen te zijn aangezocht, en hieraan vooraf minutieus doorgelicht. Ze moesten er zeker van zijn dat ze een geheime Raad bleven. Eeuwenlang was dat goed gegaan.

Door de vele, kleurrijke oneffenheden op zijn uniform, met overheersend gouden, was in De Raad de Superbevelhebber de meest opvallende. Hij behartigde de belangen van alle militairen in de wereld, ongeacht het krijgsmachtonderdeel of politieke systeem waartoe ze hoorden. Om het aantal militairen zo groot mogelijk te houden, en hiermee zijn invloed in De Raad, was het de kunst om op zoveel mogelijk plekken op aarde vijandschappen te handhaven, maar grootschalige oorlogen te vermijden. Het laatste kon immers het aantal militairen teveel doen dalen, en hierdoor zijn invloed in De Raad. Kleine oorlogen waren prima. Die hielden de dreiging van een veel grotere in stand, en zorgden ervoor dat wapensystemen beproefd konden worden, wat zeer welkom was bij de wapenindustrie en voor de economie.

Een veel minder opvallend lid in De Raad, maar wel de machtigste, was de Hiërarch. Hij behartigde de belangen van alle gekozen en zelfbenoemde politieke leiders in de wereld, ongeacht het systeem of machtsblok waartoe ze hoorden. Hij voorzag hen tijdig van agressieve retoriek, waarmee ze elkaars politieke systemen konden bestoken. Zo hielp hij de Superbevelhebber vijandschappen in stand te houden, en dit stelde hem in staat om maximaal greep op de maatschappij te houden. Het hoofddoel van elke politicus.

De Macronoom behartigde in De Raad de belangen van alle economen in de wereld. Om die zeker te stellen, had hij een universeel rekenmodel ontwikkeld, die het uitwisselen van materiële zaken regelde. Voor elk politiek systeem verschilde dat een beetje, maar het kerndoel van elk model was hetzelfde: *de economie moet blijven groeien*. Met het aanbrengen van de verschillen hielp de Macronoom de Hiërarch aan zijn behoefte aan agressieve retoriek.

Voor de aanmaak van materiële zaken die nodig waren voor een groei-economie zat de Technocraat in De Raad. Hij zorgde ervoor, dat binnen ieder politiek systeem regelmatig geclaimd kon worden, dat men op een bepaald technologiegebied een achterstand had. Politici konden daarmee agressieve retoriek bedrijven en maatregelen nemen, waarmee de

productie van materiële zaken ongehinderd door kon gaan, en met de economie groeien.

Een beetje een vreemde eend in de bijt was het vijfde lid van De Raad, de Patriarch. Hij behartigde de belangen van alle religies die een manlijke god aanbaden. Zijn belangrijkste bijdrage was ervoor zorgen dat er veel nageslacht kwam. Met name de Hiërarch was daar blij mee. Voor meer zielen van alles kunnen beslissen, betekende tenslotte meer macht. Bij de daad die voor het verkrijgen van nazaten nodig was, mochten mensen echter niet teveel genieten; en zeker niet openlijk. Dit kon immers naar teveel vrijheid en een te sterke eigen wil leiden, wat zeer onwenselijk was.

De Patriarch had aan wereldse zaken eigenlijk de pest, en hij deed maar zelden mee aan de discussies. Omdat de vier andere leden meestal niet religieus waren, konden zij hem voor de dagelijkse gang van zaken best wel missen. Toch bleef hij Raadslid, omdat zijn inbreng soms van pas kwam; zoals bij de instandhouding van de zeer snelle aanwas van de wereldbevolking. Een enkele keer was zijn bijdrage zelfs onmisbaar. Een heel belangrijk moment was toen De Raad in toenemende mate werd gedwarsboomd door organisaties die ongewenste doelen nastreefden.

Ongewenst voor De Raad wel te verstaan. Tot hun ongenoegen goed geargumenteed, verspreidden die groeperingen - met lezingen, artikelen en boeken - beweringen in de wereld, dat de manier waarop de mensheid bezig was binnen afzienbare tijd naar mondiale catastrofes zou leiden. Dit kon alleen vermeden worden als ecologische belangen voorrang kregen op economische.

Op een zeker moment werden al die organisaties voor De Raad een echt probleem, omdat steeds meer mensen het verlangen naar een volledige ommekeer van *eco*-voorrang overnamen. Het werd zelfs erger, want ook een oproep voor massale ongehoorzaamheid kreeg gehoor, en won in rap tempo aanhang. Het predicaat '*doemdenkers*' dat de loyale achterban van De Raad hen altijd had opgeplakt, kaatsten ze terug met de kritische term '*doemdoeners*' als verzamelnaam voor

hen. Hierdoor gefrustreerd en geagiteerd besloot De Raad met hulp van slaafs gehoorzame volgers tot actie over te gaan. Eerst met propaganda via alle media. Maar toen na een poosje bleek, dat de ideeën van dwarsliggende groeperingen bij het publiek meer aansloegen dan de hunne, grepen ze naar veel rigoureuzere middelen.

Om hun harde aanpak een rechtsbasis te geven, vaardigden ze een in advies verpakt decreet uit. Voor de duidelijkheid met een ultrakorte tekst. Slechts drie regels telde het; elk ferm dichtgeslagen met een uitroepteken. Ze gaven het als titel: **Postulaat**. Met zo'n gewichtig klinkende aanhef en stoere opmaak kreeg het voor hun gevoel een eeuwigheids-waarde. Het was het enige advies dat ooit in de Raadskamer aan de muur werd gehangen. In gouden letters op luxueus, duurzaam papier; om de tand des tijd te kunnen weerstaan.

POSTULAAT

***De wereld heeft geen doemdenkers, maar no-nonsense doeners nodig!
Doemdenkers mogen geen kans krijgen de wereldorde te verstoren!
Realiseer dit zo nodig met geweld en al onze beschikbare middelen!***

Dit advies werd, aangepast aan plaatselijke omstandigheden, in de hele wereld verspreid, en kreeg het gewenste succes. In dictatoriale landen werden dwarsliggers als subversieve elementen eenvoudig geliquideerd. In zich democratisch noemde landen werden ze even makkelijk buiten economische circuits gezet. Juridisch gaf dat nergens problemen, want wetten paste men er gewoon voor aan.

Jarenlang ging het in de wereld als De Raad wilde. Bij elke bijeenkomst wentelden de vijf leden zich in tevredenheid. De zon kwam immers elke dag weer op, en iedere lente werd wat van planten en bomen restte weer groen. Wat ze niet wilden zien, zagen ze niet. Dit was bij hen en hun aanhangers al jarenlang een goede gewoonte.

Toch ging er op een zeker moment iets verschrikkelijk fout. Onomkeerbaar. Niemand in De Raad wist echter pre-

cies wat, omdat het tempo waarin zich dat allemaal voltrok het verhinderde.

Het is vanwege die foute gebeurtenissen dat ze nu hier bijeen zijn. *'Iets'* heeft hen opgedragen om dat allemaal op een rijtje te zetten en naar oorzaken te zoeken.

Nog steeds zwijgend, zitten ze tegenover elkaar. De reeks heftige incidenten kennen ze maar al te goed. Elk Raadslid weet dat ze vrijwel het pad hadden gevolgd, dat jarenlang door die vermaledijde dwarsliggers was voorspeld. Maar dat nu erkennen, doen ze niet. Je ongelijk toegeven, betekent gezichtsverlies, en dit willen ze geen van vijven.

Al dat foute begon na de bevolkingsexplosie in de tweede helft van de twintigste eeuw met het massaal afsterven van bossen, die nog niet waren weggekapt of platgebrand. Dit werd in de eerste decennia van de eenentwintigste eeuw gevolgd door het verschroeien van oogsten door harde uv-straling. Deze kregen vrije doorgang, omdat de ozonlaag erg poreus was geworden door oververzadiging met allerlei milieuvreemde stoffen.

Het overstromen van laag gelegen landen vond in dezelfde periode plaats, omdat de poolkappen waren gesmolten en oceanen gezwollen. Een te hoog koolzuurgas gehalte in de atmosfeer hield de warmtestralen van de zon gevangen, wat de aarde in een broeikas veranderde.

Dit waren slechts enkele voorbeelden van voorspelde, klimatologische catastrofes die in ongekend korte tijd de wereld geselden. Via hun snel krimpende, volgzame achterban lukte het De Raad nog een poosje om de vernietigingen af te doen als natuurrampen die door de eeuwen heen vaker hadden plaatsgevonden.

Echter, kort daarna stortten vrijwel tegelijk alle economische stelsels in. Onverbiddelijk kwam toen de verbondenheid tussen economie en ecologie aan het licht, wat ze altijd hadden ontkend. Hierdoor in verlegenheid gebracht, wisten de vier wereldlijke Raadsleden geen passende verklaring te

verzinnen. Op dat moment bleek hoe belangrijk de sporadische inbreng van de Patriarch soms kon zijn.

Hij herinnerde het viertal aan vergelijkbare, in heilige geschriften beschreven rampspoed. Het verschroeien van oogsten, sturen van een zondvloed en andere catastrofes waren beproevingen waarmee elke god de mensheid weleens strafte. Het instorten van de economische stelsels was een variant van zo'n sanctie, preekte hij.

Hoewel geen van zijn mederaadsleden zich in die uitleg kon vinden, onderschreven ze het gretig. Elke sussende verklaring naar de rest van de wereld was welkom. Een god als dader om de lawine aan rampen te verklaren, was best wel handig. Maar helaas bleef het niet bij de serie '*verklaarbare*' rampen. Verreweg de zwaarste van de in goddelijke context gezette straffen moest nog komen.

Door de klimatologische catastrofes waren rond de evenaar in slechts enkele jaren tijd grondgebieden ter grootte van duizenden vierkante kilometers uitgedroogd en in woestijnen veranderd. Met als gevolg dat in noordelijke en zuidelijke richting een massieve volksverhuizing op gang kwam. Honderden miljoenen mensen die nog niet aan honger of overlevingsoorlogen waren bezweken, probeerden dat lot te ontlopen.

Maar de landen waarheen ze trokken, konden die stroom niet opvangen. Noch huisvesten, noch voeden, kon men de vluchtelingen. Buitensporige regens in het ene land, en extreme droogtes in het andere hadden oogsten vernietigd, waardoor men overal met enorme voedseltekorten kampte. Tegenhouden en terugsturen van de stroom wanhopige lukte niet. Daarom begon men vluchtelingen die de grenzen probeerden te passeren af te schieten. De Hiërarch coördineerde dat, en zorgde ervoor dat landen elkaar bij het '*verdedigen*' van hun grenzen hielpen.

Omdat langs de grenzen de lijken al gauw metershoog lagen opgestapeld, en hierdoor een ondraaglijke stank veroorzaakten, werd besloten om speciale verdelgingstroepen de droge gebieden in te sturen. In nog geen half jaar tijd slacht-

ten gecombineerde lucht- zee- en landmachtonderdelen meer dan een miljard mensen af.

In dezelfde periode groeide in alle landen die bij de slachtingen betrokken waren het aantal mensen dat het met die massamoord niet eens was. Aanvankelijk uitten ze dat alleen met demonstraties. Maar toen de slachtingen doorgingen, kwam men in opstand. Dit betekende werk voor de Superbevelhebber en zijn gehoorzame achterban. Misleid door patriotische praatjes lieten strijdkrachten zich inzetten voor het doel waarvoor ze in de allereerste plaats waren opgeleid: *het beheersen van landgenoten*.

Tegelijkertijd probeerde de Hiërarch de gelederen in elk land te sluiten. Om dat te bereiken, wilde hij de strijdkrachten tevens inzetten voor het doel waarvoor ze in de tweede plaats waren opgeleid: *het bevechten van een gemeenschappelijke vijand buiten het eigen land*. De geschiedenis leerde, dat dit een prima remedie was om de bevolking in het gareel te krijgen en houden. Wel mocht dat pas als laatste redmiddel gebruikt worden. Pas wanneer bij *binnenlandse correcties* de bevolking teveel uitdunde.

Maar hier liep het volkomen mis. Onvoorzien grepen in vrijwel alle landen politici naar het laatste redmiddel. Onafwendbaar zette men overal het als afschrikking bedoelde arsenaal kernwapens in.

Met als breuklijnen de vele barsten die er al zaten, spatte kort erna de biosfeer uiteen, gelijk een flinterdunne glazen bol. Tergend langzaam, als in een vertraagde film, maar onomkeerbaar. In luttele maanden stierf het grootste deel van het aardse leven door mechanisch geweld en stralingseffecten. Dat deel kwam er nog het best vanaf. De rest deed er na veel lijden jaren langer over. In slechts enkele decennia tijd werd de aarde één van de levenloze planeten in het zonnestelsel.

'*Iets*' heeft ervoor gezorgd dat ze alle vijf weer bijeen zijn. Gezeten aan de ronde tafel kijken ze elkaar strak aan. Hun

blikken verlaten het kringetje niet. En omdat ze dat vroeger ook zo deden, lijkt alles als vanouds.

Maar buiten hun kringetje zijn alle spectrale kleuren verdwenen. Tinten grijs en zwart zijn ervoor in de plaats gekomen. Van de Raadskamer is niet veel meer over. Teksten van verkoolde documenten die op de grond verspreid liggen, zijn totaal onleesbaar.

In wat eens buiten was, maar nu een kleurloos geheel is met de Raadskamer liggen talloze, in vorm onherkenbare objecten. Overal is het doodstil. Niets krijgt de kans om met zacht geritsel of ander geluid wat te vertellen over hoe dat had kunnen gebeuren. Dat voorrecht is de leden van De Raad gegund. Maar zij zwijgen.

Vier van hen bewegen zich niet eens. Alleen de Superbevelhebber zit heen en weer te schuiven. Iets als schuldgevoel houdt hem in beweging. Om van dat knagende gedoe af te komen, begint hij plots herinneringen op te halen over de glorie tijd van De Raad. Drie van zijn collega's doen direct mee. Alleen de Patriarch blijft zwijgen.

Hij is zich nauwelijks van zijn omgeving bewust. Na zijn stoffelijke dood werd hij eerst geconfronteerd met wat hij op aarde anderen had aangedaan; en dat bleek heel wat. Hierbij moest hij al het hiermee samengaande leed ervaren. Na deze straf kwam hij in een niet te beschrijven omgeving terecht. Prachtig was het daar. Een plek met onvoorwaardelijke liefde, het helderste licht, de mooiste muziek, en alles weten wat geweten kan worden. Echter, een manlijke god had hij ondanks lang zoeken niet kunnen vinden. Verbijsterd door al die onverwachte belevenissen, kan hij enkel nog aan de straf en vergeefse zoektocht denken.

Het ophalen van herinneringen over hun glorie tijd duurt slechts kort. Tijdens het praten, ontspant het viertal zich wat, waardoor hun blikken niet meer op elkaar zijn gericht. Onvermijdelijk vallen hun ogen hierdoor op het kleurloze decor rondom hen. De onzinnigheid van het in herinnering brengen van hun glorie tijd is opeens beschamend duidelijk. Ook weten ze op dat moment weer, dat ze hier zitten om naar oorza-

ken te zoeken van de gebeurtenissen die de wereld dat troosteloze aanzien hebben gegeven.

Als op bevel richten de Hiërarch, Macronoom en Technocraat gezamenlijk hun schuldpijlen op de Superbevelhebber. Ze betichten hem ervan, dat hij met de inzet van afschrikkingwapens het leven op aarde heeft vernietigd. Maar de Superbevelhebber laat niet over zich heen lopen. Hij vindt dat de Hiërarch hem geen andere keus liet, omdat hij ervoor had moeten zorgen dat politici slechts met retoriek elkaar bestookten. En de Macronoom en Technocraat hadden met hun hebberigheid opwekkende handelingen de maatschappij en natuur al zo verziekt, dat er geen redden meer aan was. Met zijn aandeel had hij de vernietiging van het aardse leven enkel versneld. Gelijk een spervuur vliegen beschuldigingen over oorzaak en gevolgen over en weer. Nooit eerder zijn ze het onderling zo hevig oneens geweest. Alleen de Patriarch blijft zwijgend voor zich uitstaren.

Plotseling vervagen hun gestalten en sterven hun stemgeluiden weg. Het terugvallen in oude rollen blijkt geen goed uitgangspunt om de dadendrang van weleer te analyseren.

'Iets' doet een grotendeels verkoold blad papier op de grond ritselen. De tekst die erop heeft gestaan, is als geheel niet meer leesbaar. Maar op enkele grauwe plekken zijn vaag nog wat goudkleurige woorden en leestekens zichtbaar. Achter elkaar geplaatst, lijken ze een advies te vormen...

P S

	<i>doem</i>	-	<i>doeners</i>
	<i>mogen geen kans krijgen</i>		<i>!</i>
<i>Realiseer dit</i>	<i>met geweld</i>	<i>! o ze</i>	<i>middelen!</i>

Papierbesparende instructies voor printers die
(automatisch) dubbelzijdig kunnen afdrukken

*

Afdruk als boekje (twaalf bladzijden op drie A4'tjes)

Kies bij afdrukken vanuit Adobe Reader in vak: Paginaverwerking:

- achter pagina's schalen: *Boek afdrukken.*
- achter subset van boek: *Beide zijden.*
- achter binding: *Links.*

Als laatste de drie bedrukte vellen dubbelvouwen naar A5-formaat.

*

Afdruk in dwarsligging (twaalf bladzijden op drie A4'tjes)

Kies bij afdrukken vanuit Adobe Reader in vak: Paginaverwerking:

- achter pagina's schalen: *Meerdere pagina's per vel.*
- achter pagina's per vel: *2 - -*
- achter paginavolgorde: *Horizontaal.*
- vinkje bij: *Pagina's automatisch roteren*

Onder keuzeknop Eigenschappen:

- in het keuzemenu profiel: *Dubbelzijdig.*

Vouwinstructies voor de kleurenfolder:
Oproep voor massale ongehoorzaamheid

Na het printen van de voorkant en achterkant op een A4'tje, dit vel in drie delen vouwen zodat de weergave van het nieuwe boek de voorkant van de folder vormt, en het kwartet afbeeldingen van de in 2008 en 2009 verschenen werken de achterzijde.
